

Előfizetési ár

Házhoz hordva:
Egész évre 8 kor.
Félévre 4 »
Negyedévre 2 »

Postán küldve:

Egész évre . . 9 kor. — fill.
Félévre . . . 4 » 50 »
Negyedévre . 2 » 30 »
Egyes szám ára 20 fillér.

Selmeci Újság

Társadalmi hetilap

Megjelen minden csütörtökön.

Szerkesztőség:

Pécs Antal-utca 41. szám.

Kiadóhivatal:

hova az előfizetések és hirdetések küldendők: Kossuth Lajos-tér 4. Zárda épület.

Apró hirdetések díja szavanként 4 fillér, vastagabb betűkkel 8 fillér.

Főmunkatársak:
A főiskola hallgatói

Felélős szerkesztő:
Wagner László dr.

Kiadó- és laptulajdonos:
Grohmann Gyula

A lap tiszta jövedelmének 25 százalékát a „Főiskolai-Kör Otthona“ javára fordítjuk.

Branyiskó.

[—g.] Ez a világon vivott valamennyi csaták érdemjelének a neve!

A branyiskói hegy az a piramis, melyet maga a jó Isten azért épített oda, hogy egy, a szabadságért lelkesülő nemzet véssze bele örökre nevét. A branyiskói dicső nap egyik hőset Selmebánya adta a magyar nemzetnek.

Görgey kilenc dandára közül a nyolcadik Guyon-Richárd parancsnoksága alatt 1849. január hó elején érkezett Selmebányára. Guyon és tisztársai a piaristák szívesen látott vendégei voltak, míg Görgey a fővezér, a kamaragrófnál lakott. Amint Guyon együtt látta a társház tagjait, így szólt a ház főnökéhez: „Ejnye, de derék fiatal urakat tisztelhetek itt együtt! Mint-hogy nem rég kaptam a dandáromba egy besztercebányai tót ujoncokból álló zászlóaljbat, akik igen ájtatos jó fiúk, mert minden lefekvéskor szép énekeket zengedeznek Istenükhöz, azért szeretném őket, egy

nyelvüket értő táborig pappal megörvendeztetni.“

A jelen voltak közül felállott az asztalnál a gimnázium fiatal költészettan tanára Poleszni (később Erdösi) Imre, habozás, késedelem nélkül kijelenté: „Ha a haza hí ezredes úr ajkai által szolgálatára, kész vagyok, megyek azonnal!“ Szavait a tett követte s 1849. január 16-ikán elhagyta a múzsák hajlékát, el a csendes piarista házat s 20-ikán már résztvett a szélaknai csatában, s ott ápolta a vitéz Sréter Gyula palatinus huszárezredet, kinek a jobb vállát lötték keresztül.

Felsőbb parancsra Guyon a Szepességbe tartott s február 2-ikán vonult be Iglóra. Február 4-ikén éjjel érkezett a magyar honvédsereg Korotnokra, mely a branyiskói 800 mteres hegy közvetlen tövében fekszik.

A branyiskói hegy teteje lapos, valóságos ágyútelepnek való, oldala meredek, a meghalni kívánóknak való. Nyárban ez a telep bevehetetlen, télben megmászhatatlan.

Szárny kell oda!

A hazafias lelkesedés szárnyat növeszt még a honvéd bakkancsára is.

Ennek a hegynek az oldala 1849. február 5-ikén be volt vonva jégpáncéllal, arra a jégpáncélra pedig finom por havat hintett a virradó hajnal, hogy a másvilágra sebesebben átesúshassék az, aki eleve nem akar a menyországba jutni, mert ideje nem lesz a meghalásra.

Ezt a hegyet rakatta meg Schlick ágyúval és szuronyos cserepárral.

Ezt a hegyet kellett bevenni.

A kigyó alaku út minden fordulatánál volt egy csomó szurony. Minden egyes állomás egy bevehetetlenség.

Honvéd kellett ahhoz. Még pedig magyar.

Görgey hadseregét Pozsonytól kezdve még eddig mindig megverték; ezen vert sereg egyik hadosztályának jutott osztályrészül, hogy hősi lehetetlenséget vigyen véghez.

Hanem hát ez a hadserg magyar volt.

Korán reggel ez a hadosztály

Egy mese.

A „Selmeci Újság“ eredeti tárcája.
Irtta: Szomjas.

Az X lábú asztalok körül ültek a fiúk. Valamennyi köpönyegébe volt bujva, mert a század szoba egész napon szellőztetve volt s így az a nyolc darab fa, amivel befűtöttek, nem izzasztotta ki a legénységet. Felmelegedni csak a rumos fekete kávéból lehetett valamennyire, meg az emlékektől, mik könyveket és bánatos sóhajokat csaltak ki a messze távolban levők felől. Ezek az érzelmek leginkább a poros fülüknél nyílvánultak, kik mint még ujoncok kerültek be Bosnyországba. Már a nyulszájuk, az egyéves bakák, csak az ezüst gyűrűre tekintettek s vigasztalva mondogatták: még csak rongyos 24 hónap, kikre a véncsontok, 2 évesek, szánalmasan néztek le, mert ők már csak a napokat számlálták, hogy: még csak 180 kis nap aztán . . . ezeket meg a 3 éves menybeli angyalok, kik előtt a 2 éves káplár is csak regruta káplár volt, akiket még a bezupált firer és őrmester urak is megkülönböztettek, mert hát kérem szeretettel bakáknál is megvan az arisztokratizmus fokoza-tonként így pl: a regruta a civilt, a regrutát az egyéves, ezt a kétéves, a kétévest a három-

éves, a három éves baka a két éves káplárt vagy a stiftből kiszalajtott penészes orrú kadétot lenézik, de csak úgy per sirkogritó. Ezt a szót ők maguk tudják, hogy náuk mit jelent. A rangkülömbőség azonban csudálatos módon elenyészett akkor, midőn egy kis hazait kapott a zöld, vagy poros fülü egy pár falusi bankóval. Most is nagyban tortyogott regruta és nen regruta között a testvériség, kik a század szobában rumot kávéztak, míg a sarzsik kávé rumozva dideregtek.

Hejh! csak ne is teremtette volna az a magasságos legfőbb komandáns ezt a gyalázatos görbe országot! Mit is őriznek ők itt? Tán ezt a sok isten verte kősziklát vagy a sok rusnya bosnyákok . . .

A kisebb asztalnál a sarzsik ültek, szintén nagyokat hallgattak és ki tudná megmondani, hogy merre járt az ő gondolatuk is.

Őrmester úr Mezei felkapta a rumos feketével telt csajkáját, recsegős hangjával összeszidta a gubbaszkodó legénységet, hogy máskor majd felveszik danájukkal a laktanyát és éppen ma, mikor kimenő, stróf elengedés, dufla rum és kávé porció van, hallgatnak, mint a csukák.

— Tán hamuba eset a pecsenyét, vagy a csirke vitte el a könyveteket, hogy tuzok

módjára hallgattok, a brigadérus ur neve naján:

Firer úr Vörösmartí nem bírta kiállni ezt a szégyent és felköszöntötte szép rigmusokban, hogy távol a kedves szülő földtől bár, de az Isten még igen sok István napokra éltesse ezt az öreg bajtársat.

Össze koccantak a poharak és a csajkák, s lelkesedéssel éltették a derék bakagyerekek jó apjukat, ezt az istent.

A szomorúság jege lassanként kezdett engedni. A sarzsiknál kezdődött s átragadt a fiukra is. Már kezdett itt-ott hallatszani egy-egy halk baka nóta, hogy:

Azt mondi jaz kapitány a bakának:
Gyere fiam állj be hozzám Zupásnak.

Az őrmester vasvilla szemekkel nézett a dalos bakára, azt hitte, hogy őrá céloz, mire a dal befagyott a szegény fiu szájába. A többiek ebből aztán megtudták, hogy a dal rosszul volt választva.

— Meséljünk! — hangzott az indítvány.

— Gilt!

Mindjárt készen is voltak a sorshuzással s mint illik, a sarzsiknak adták az elsőséget. Őrmester úr Mezei huzta a legrövidebb gyufaszálat. Ó lett az általános figyelem tárgya.

— Ez ugyan nem mese, hanem megtörtént való kezdé a nagy bajuszú, — mért én is ott voltam, bár ne lettem volna soha ott.

megindult Guyon vezérlete alatt, s végignézve a kigyóúton azt sugta neki: megmászlak.

A 18 fokos hidegben, a téli gúnyos szél kacajával nagyot nevetett erre a hegy.

Guyon mellett az egyik oldalon ott állt Dapsy Sámuel kapitány, a másik oldalon kedves tábori papja Erdösi Imre, kezében a kereszttel.

Az első ellenséges ágyú délelőtt 10 óra tájban dördült el.

A támadás előtt Guyon az Ujházy-vadászokhoz ezt a nőmőd beszédet intézte: „Jäger itt, Jäger ott, előre dupla Lehnung, szalonna; hátul kartács!”

És megindultak.

A magyar útegek a hegy lábánál voltak felállítva, mert az ágyú nem arra az utra való volt.

Amint az ellenség a magyarokat szemügyre vette, egy rémséges sortüzeléssel az első támadó sort le-söpörte a hegy oldaláról.

Most három csodálatos ember rontott előre. Kettőnek a kezében villogó kard, egynek a kezében kereszt. Mind a három egy-egy csapat élére állott, Guyon, Dapsy, és Erdösi tábori pap.

Az ágyubömbölés, puskaropogás és a haldoklók jajkiáltásai közül menydörögve hallatszik ki Erdösi érces, buzdító szava: „Utánam fiúk! Velünk az Isten!”

A halottak az eleveneket verték le lábaikról.

Hanein a két kard és a kereszt felemelkedett újra.

Előre! Utánam! hangzik a vezényszó.

A magyar vér olvasztani kezdé a havat. A láb már nem esüszott úgy.

Előre!

Az ágyú dörgött, ember ember előtt esett el; ember emberre lépett, egyik halála a másiknak lépesőt képezett a dicsőséghez.

Előre!

Elöl villogott a két kard, legelől fénylett a kereszt.

A jeges úton félig csúszva haladhattak előre, de ha legurul is egy-egy, újra kezdi, mert látja, hogy az Erdösi keresztje mindig feljebb halad.

Erdösi is többször lebukik. A golyó záporként hull körülötte. Ziháló melle már alig képes túlharsogni a csatazajt. Egyszerre, mintha sebet kapott volna.

Erdösi egy szikla mellett térdre roskad . . .

Azonban nincs baja, csak megpihen, hogy újult erővel hatoljon, törjön fölfelé . . .

Pár pillanat, s már ott áll ismét élükön, gyorsan vezet a hadat előre. Amint végerőfeszítéssel megközelíti a sáncokat, felmagaslik hatalmas termete, megcsóválja feje fölött a keresztet s a sáncok mögé vonult ellenség közé dobva, dörgő hangon szól vissza a honvédeknek: „És ti otthagynátok az ellenség kezében a keresztet?!”

Dehogy hagyták ott! Az összehúzott ellenség holttestein hatoltak keresztül a sáncokra s esti öt órakor már ott lengett a trikolor a vérrel telített hómező fölött.

Görgey az 1849. február 8-iki napiparancsban a zászlóalját ün-

döklő és követendő példa gyanánt állította a hadsereg elé, zászlójára új szallagot tűzetett, melyre Görgeyné sajátkezűleg himzette fel arany betűkkel:

„Branyiszkó, 1849. február 5.”

Guyon számtalanszor kijelentette, hogy a branyiszkói diadalt Erdösi lelkesültségének és rettenthetetlen hősiességének köszönheti.

Branyiszkó, Erdösi és Selmecebánya, e három szó figyire lépve a történelem emlékeivé lettek. Itt lakott városunkban 8 évig e gondviselészerű férfiú Erdösi. Nem méltó-e, hogy e város, a magyar haza, szívében hordja annak emlékét, ki a hazát, annak szabadságát szívében hordozá?

A nemzet tartozik azzal önmagának, hogy emléket emeljen neki, a hősnak, nehogy a hálátlanság szőgyenteljes bélyegét kelljen magán viselnie az utókor előtt.

Adjuk össze filléreinket. Jelöljük meg Erdösi lakóházát emléktáblával.

Vihnye.

A polgármester programja.

Nagy körültekintéssel összeállított székfoglaló beszédjében a polgármester ezeket is mondotta:

»Bars megyében fekvő fürdőnket reánk nézve nagy tehernek tartom, mert erőnket meghaladó munkát követel. Ugyiszólván nincs gyűlésünk, melyen vele ne foglalkoznánk, a tisztviselők nagyrésze ebben dolgozik, sok pénzünket emészti fel és az eredmény az, hogy jövedelmünk aránylag a munkához es áldozatokhoz igen csekély s a jövőben még kiszámíthatatlan áldozatokat fog követelni.

Ezen ügyben én határozottan azon az állásponton vagyok, hogy reánk nézve a leghe-

nem azt nézte, hogy forsriftesen van-e kipucolva a sapka gombja, hanem a patron táskára volt különösen nagy gondja, vajjon meg van-e mindenikben a 10 drb. éles töltés?

— Jelentem alásan a főhadnagy urnak, hogy hét emberrel megfogyott a század, máskülönbben rendben van minden . . .

— A parancsot nem délután, hanem most, mindjárt kikapja a legénység — szólta a főhadnagy. — Egy óra múlva indulunk Brcska ellen. A Rodicsok bajban vannak.

— Horayista Járdek! Alármot fajni! adtam ki a parancsot — s három órakor reggel már indulunk.

Veszet jó kedvünk volt! Szólt a nóta, hogy:

Megmutatjuk mi az egész világnak:

Nics párja a Mollináry bakának.

Délután 5 órakor megérkeztünk a lakodalomba. A penákok fujták a jó ropogós magyar nótákat. Uchátzius uram fiai is bele-bele bőfögtek s szórták a vassgölgödiéket a bosnyákok közé.

A fene nagy ágyú dörgés, puska ropogás, kurjangatás, káromkodás zajában elveszett a baka feje. Mi bizony gondolkodni se tudtunk, a tiszt urak is csak szignákra füleltek, midőn a főhadnagy ur hangja hallatszott:

16-iki batalion! bajjonnet auf! Forveré! Laufschrift!

— Mikor ezt a komisz tartományt okkupáltuk, az én ezredem is mozgositva lett. Először a három évesek, aztán a rezervisták, köztük én is, meg a cimborám, Szöke Bálint is.

A behívó éppen a kaszanyelet ütötte ki a kezemből.

Hiába volt minden panasz, a császárnak kellettünk, hát vitték.

Szegény Szöke Bálintné otthon maradt a nagy fájdalommal, két nevetlen pulyájával, meg a kis gazdaságával árván.

— Miska bácsi! — jajongott a szegény fehér nép. — Hozza vissza az én szerelmetős embörömöt. Né hagyja el soha, hiszen egy azon században szolgálunk kentek; vigasztalja, mert hát magának keményebb az erkölése, mint érék a szegény uramnak; ha valami baj környekezi, takargassa, védelmezze. Nézze — és élémbé tartotta a 4 éves kis Ernek fiát. — Ez meg a kis Eöske magiké imádkoznak; ezeknek az imádsága megmenti magikat a bosnyákok golyóbisától! . . .

— Jó, jó, Lidi hugom. Csak ne ess kétségbe — vigasztaltam a jótét fehér cselédet, pedig nálam is csakhogy e nem eredt az eső. Majd csak támogatjuk egymást.

Már egy hétre rá, hogy leérkeztünk, tűzbe

vitték. A századunkból hárman estek el. Hajh! de nagyon drága élet volt az. Huszonhét bosnyák harapott értük a fübe.

Szöke Bálintot, nemhogy én védelmeztem volna, de ő totóizott engem.

Ősszelövdöztük a bosnyákokat. Hullottak is mint a légy. Már azt hittük, hogy a háború csak abból áll, hogy hegyről le, hegyre fel s ha akad bosnyák, azt le kell puffantani. Csak a disznó nagy meleg, szomjúság, meg a cakompakk kinzott bennünket.

Hanbeluvác, Kakaju, Mokró, Bihács! Különösen ez az utolsó volt a leggyalázatosabb eset. Ez gyilkolás volt. Itt összegabajodva a bosnyákokkal, a puskát már csak ütésre használhattuk. Levettük a panganétot; bandsár szuronynyal csiklandoztuk egymás nyakát és oldalát. A vér itt igazán nem folyt, hanem dült. De hát mi győztünk. Hejh! a magyar gyerek itt is megmutatta, hogy többet ér belőle egy, mint a németből tizenöt. Sok szegény magyar baka látta itt utoljára a napot, de tiszszerte nagyobb volt a bosnyák-halál.

Már négy hónapja ettük a cibakot meg a pikszni fleist, midőn egyszer csak alármirozzák a legénységet. Főhadnagy ur, akit én amugy se láttam sokat mosolyogni, de most nagyon komoly képpel tartott vizitet. Most

lyesebb megoldás az, hogy ezen *fürdőnk el kell adni*, (közgyűlés: »ugy van.«) a befolyt pénzt pedig lekötöni úgy, hogy a költségvetésbe biztos összeget állíthassunk be és a munkamegtakarítás alapján a kezelő apparátusnál is megtakarítást érhesünk el.«

A házi gazdálkodásra nézve pedig így nyilatkozott:

»Nem nekünk való ez sem, mert egyrészt birtokunk nem oly nagy, hogy abból számbavehető hasznunk lehetne, másrészt egy törvényhatóságnál az ilyen ügyek kezelése nehézkes és felesleges terhet ró a tisztikarra.« (Közgyűlés: »ugyvan.«)

A polgármester állásfoglalása határozottan radikális, véleménye kétségbevonhatatlanul helyes.

Ez irányu törekvéseiben szívvel, lélekkel támogatni fogjuk, mert érezzük, hogy a közvéleménynek ebben a kérdésben megoszolnia nem szabad, ha azt akarjuk, hogy a város érdekei sérelmet ne szenvedjenek.

A polgármesternek, ha szándékait keresztül akarja vinni, nagy harcot kell vívnia először azzal az érdekcsoporttal, amely a Winter-féle szerződés mellett foglal állást, azután pedig azzal, amelyik a házikezelésnek híve. A kettő közül az utóbbi a veszedelmesebb. Ez az érdekcsoport fűt-fát meg fog mozgatni, hogy a polgármestert a helyes iránytól eltérítse s nem lehetetlen, hogy gyengeségre számítva terrorizálni s ha ez nem sikerül, vakmerően szembeszállni is fog. Ezekkel szemben a polgármester lesz a gyöngébb fél s ezért is támogatni akarjuk.

Előre látható, hogy a tervbe vett megoldás a város közönségét a terheknek egy nagy részétől fogja megszabadítani. — Ez a tény a támogatást egyenesen kötelességünké teszi.

A székfoglaló beszédből nyilvánvaló, hogy a polgármester — bár negatív alakban — a Winter-féle szerződés ellen is állást foglalt. Aligha vette volna programjába az eladást, ha a fürdőnek 50 évre való bérbeadását, amint azt a Winter-féle szerződés célozza, — hasznosnak tartaná.

Szabizottsági tárgyalások.

A Winter-féle szerződés ügyében a köz-

Szaladtunk vagy kétszáz lépést midőn, nieder lett.

A század előtt állt a főhadnagy ur. Majd a kezét-lábát ette meg haragjában, hogy még mindig nem tüzeltehetett. Pedig egy gyalázatos óriás bosnyák a századunkból már négy embert lelőtt — Káplár Mezei — szolt a főhadnagy — Börönte, Kincses, Szőke, Dugár, Tubak! előre! — Mi voltunk a legjobb lövők. — Azt a kutyát célba venni! — mutatott a bosnyákra. — Aki lelövi egy forint a jutalma, úgy se ér többet!

Egy szempillantás és hat golyó találja a bosnyákot, aki nagyot bakádozva hanyattvágódott . . . aztán: fucscs!

Még ki se örültük jól magunkat, midőn Szőke Bálint még mindig féltérden állva, sodorgatta hosszú, szép szőke bajuszát, ólom szürke színre változott arcával csak susogta, hogy:

Jó volt, jó volt! . . .

Kiejtő kezéből a fegyvert, féloldalt dőlve rám mereszté megtört szemeit, kezét felém nyujtva azt susogta:

— Pista, ha haza mégy, fogd pártját szegény Lidának . . . a Böskének . . . Erneckének . . .

— Sa' se hadd el magadat Bálint — fuldokolta — hászén itt volnék én még . . .

Megtörtött szemeivel rám nézett még egy-

gyülések, tanács és szabizottságok már régen tárgyalnak. Ez a kérdés valósággal tengeri kigyóvá lett. A közönség s maguk az ügygel foglalkozók is, sőt talán a Winter cég is azt hitte, hogy a sok tanácskozásnak már végére értünk. A véglegesnek tartott szövegezés a helyességnek jogi szempontból való elbírálása végett a jogügyi szabizottságnak lett bemutatva.

A jogügyi szabizottság jött rá arra a szövegezés vizsgálatára közben, hogy a szerződés anyagi tartalma nemcsak aggályos, hanem határozottan káros rendelkezéseket foglal magában a városra nézve.

Érdekes és jellemző, hogy az addigi tárgyalásokon a szerződés veszélyeit senki sem vette észre. Magyarán csak az szolgálhat némileg, hogy a cég és a szerződés érdekében buzgólkodók által felszínre vetett részletek kérdések annyira lekötötték a bizottsági tagok figyelmét, hogy az ügynek általánosságban való elbírálásáról egészen megfeledkeztek. A fától nem látták az erdőt.

Nem csoda, mert a szerződés majdnem hatvan szakaszból áll, annyira nagy anyagot tartalmaz s annyira bonyolultan van konstruálva, hogy szakember is csak alapos tanulmányozás és gondolkodás után bír tájékozást szerezni. Ami embereink pedig nem szakemberek, különösen nem üzleti szempontból és nem ilyen kérdésben.

A tanulmányozás lehetetlenné lett téve az által, hogy a bizottsági tagokkal nyomtatásban közölt eredeti szöveg ismételtelen módosítva lett anélkül, hogy az eszközölt módosításokról a bizottsági tagok esetről-esetre értesítve lettek volna a módosított szöveg kiadásával. Ennek tulajdonítható az a nagy zűrzavar és tájékozatlanság, mely a szerződés lényeges rendelkezéseire nézve ma is tapasztalható. Méltán tartunk attól, hogy a bizottsági tagok, kiknek a fürdő sorsa felett döntenie kell, még a 21-ére kitűzött rendkívüli gyűlésen sem lesznek tájékozva, mert a szerződés tervezete még mostanáig sem lett közölve.

Az 50 évre tervezett fontos bérleti szerző-

szer. Le hullt keze a melléről s akkor láttam, hogy dül a vér belőle.

— Az Erneckének . . . fogd . . . susogta még egyszer, oszt vége volt.

Megaduk neki a bajtársi tiszteletet. Megkönyeztük, mitől nedves lett haló földje.

Kihuztam a bajnétját, oda tűztem neki fejének. Ugy se lesz neki erre már szüksége.

Én nem birtam haza menni a többiekkel, midőn elindultak. Itt maradtam, mint őszszel a beteg gölya.

A haláltól nem féltem, de annak az aszszonynak a könyes szemét nem birtam elfeledni, hát még kiállni a szemrehányó tekintetét, hogy nem hoztam neki haza az emberét. Hát még ha a gyerekei azt kérdik:

— Pista bácsi, hova tette kee édes apánkat, hiszen édes szülénk keere bizta?

— Mit feleltem volna erre!?

Ezért zupáltam én be már a fene tudja hányadszor.

A század szobában mély csend lett, midőn elhallgatott a mesemondó, csak egy mély sohaj szakad fel bakák melléből, de szavat senki sem tudot adni érzelmeinek. Csak az öreg őrmester mormogta magában:

— Szegény Lidi, szegény Ernek . . .

dést maguk a bizottság tagjai sem ismerik még egész alaposan.

A fürdő kérdésében a szabizottságok tárgyalásai folyamán a céggel, illetve annak képviselőivel tárgyaltak és alkudoztak. Ez ellen mi a leghatározottabban óvást emelünk. A törvényhatósági bizottságnak végrehajtó közege a városi tanács, ezt meg lehet bízni ilyen alkudozásokkal és tárgyalásokkal, de a szabizottságokat nem, mert ezek a bizottságok a szeszélyes véletlen szerint más és más, hol több, hol kevesebb személyekből állanak és olyanokból, akiket csak lelkiismereti, de nem törvényes felelősség terhel. Ezek a szabizottságok nincsenek, nem lehetnek feljogosítva arra, hogy a törvényhatósági bizottságot, mint alkudozó félt képviseljék. A szabizottságoknak felfogása a szereplő személyek változása és különbözőségénél fogva sokszor a csekély létszám folytán csak egyoldalú és pártos lehet. Az egyoldalúságot és pártosságot a cégnek a tárgyalásokon való jelenléte csak növelni alkalmas.

A jogügyi szabizottságban felmerült aggályokról a cég nagyon gyorsan értesült s hamarosan itt termett. A közgyűlést megelőző nap délutánjára újból és egy nagyobb szabizottság lett összehívva, melynek tárgyalására a cég képviselői is meghívtak. A képfelette érdekes volt. 20—30 tájékozatlan bizottsági taggal a cégnek képviselője a legnagyobb könnyűséggel vette fel a harcot. Az alapos szakszerűség a felületes ötletességgel küzdött s az igazság majdnem porul járt. Sokszor megesett az a humoros dolog, hogy a város érdekeinek képviselőit hivatott bizottsági tagok cserben hagyva a saját szószólójukat, a cég képviselőjének fejtegetéseit helyeselték, aki érezve fölényét, a szabizottság tagjainak meggunyolásától sem riadt vissza.

A szerződés.

Szerencsére annyira egyoldalú és feltűnően káros a város szempontjából, hogy annak árnyoldalai valósággal kirinak a szerződés keretéből. A kereskedők üzleti érteke ezt mindjárt észre is vette.

Ötven év nagy idő még egy város életében is. Ilyen hosszú időre megkötni az utókor kezét lelkiismerettel nem lehet. Világszerte látni a gazdasági forrongást, melynek mi csak kezdetén vagyunk s végeredménye az lesz, hogy az ész- és okszerű gazdasági elvek fognak diadalra jutni s a tőkék erős kihasználása válik majd lehetővé. Nekünk most és ötven évről így gondoskodnunk nem lehet. Ez lemondás volna az 50 év javuló esélyeiről, a reménytelenségnek ékesen szóló kifejezője. A szerződés utáni tizedik évben már mi látók meggondolatlanságunk eredményét, 20—25 év múlva pedig egy nemzedék átkozná rövidlátásunkat.

A felajánlott bérösszeg 20.000 korona, ebből Sztancsaj Miklós főjegyző számítása szerint 8.600 korona marad meg évenként tiszta haszonként, tehát kevesebb, mint a mennyi a még rosszabb házi kezeléssel elérhető. Ez a tiszta haszon a Heincz Hugó által állított félmillió korona becsérték alapul vétele mellett 1·70%-nak felel meg.

Igaz ugyan, hogy a hasznos befektetések után a vállalat még 10% nyereségi jutalékot fizetne, de ez a lehetetlen legjobb eset bekövetkezése mellett is, ha a vállalat mindjárt az első esztendőben egy félmillió hasznos befektetést tenne, ami fél millió korona tőkénk hasznait csak 2·70%-ra emelné. Ez nevétségesen csekély haszon, ha a városnak

(4)

terhes kölcsönszerződéseit vagy az eladás esélyeit ezzel szembe állítjuk.

A szerződés arra kötelezné ugyan a vállalatot, hogy az első nyolc esztendőn belül 6—700.000 korona értékű befektetést csináljon s ezen befektetések 50 év múltán 2% évenkénti értékleírás szerinti értékben a város tulajdonába mennének át, de ennek az 50 év múlva állított tőkeértéknek becsé nagyon vitás egyrészt azért, mert a városnak a vállalat által felvehető tőketörlesztéskölcsönök hátralekaiát is át kellene vállalnia, másrészt azért, mert a befektetések minőségének meghatározása tekintetében a szerződés a vállalat kezét egyáltalán nem köti meg.

A szerződésnek sem személyi, sem anyagi szempontból semmi néven nevezendő biztosítéka nincs. Az átrendezés és albérletbeadás tekintetében a vállalatnak ugyszólván egészen szabad kezét ad. A cég saját bevallása szerint kereskedelmi társaságot akar létesíteni a vállalat fenntartása végett, a város tehát sohasem fogja egészen biztosan tudni, hogy 50 éven keresztül a vállalat kinek kezébe kerül, pedig ily vállalatnál a személyi kérdés, bővebb magyarázatra nem szoruló okokból, felette fontos.

Az egész vállalat a Winter cégnek bátor reményeire és a jövőbe vetett bizalmára lenne építve, mert ez a cég egész nyíltsággal bevallja, hogy annyi pénze, vagyona nincs, melylyel az üzletet egészen a maga javára bonyolíthatná le, hanem a vállalkozó tőkepenzesek társulására számít. E számítások pedig részben egyéni okokból, részben a vállalatosság esélyeinél fogva orvosi csalódásokkal járhatnak. A cég gyengeségének tudatában azt is kikötötte magának, hogy a város a kötelező befektetések létesíthetése végett esetleg 500.000 korona erejéig készfizető kezességet köteles magára vállalni.

Egyszóval az 50 esztendőre tervezett bérleti szerződés úgy indul, hogy a vállalat időelőtti bukásával feltétlenül számot kell vetni. Erre maga a szerződő fél is gondol, ami abból tűnik ki, hogy azon kikötést, melyszerint a szerződésnek hibájából való megszűnése esetén a befektetések nélkül mennek a város tulajdonába, — elfogadni nem akarja.

Mi a cég tisztességét kétségbe vonni szintén nem akarjuk, de az esélyekkel mindenesetre kötelességünk számolni. Ezen esélyek egyike az, hogy a vállalat a befektetéseket a város kezessége mellett felveendő kölcsönből eszközölné s akkor esetleg éppen a befektetések tulságos nagysága, vagy célszerűtlensége miatt buknek meg az első 8 év alatt. Ez esetben a város nyakába szakad az 500.000 koronás kölcsön s azonkívül köteles megújítani majdnem az egész érték szerint a rossz befektetéseket is, melyeknek értéke éppen a bukás folytán talán 250%-nál kevesebbre is leszállana, amint azt egy bizottsági tag nagyon helyesen emelte ki. Egy másik eshetőség az, hogy a vállalat elegendő pénzzel rendelkezne és talán sok befektetést rosszul eszközölne, mondjuk egy millió korona erejéig és akkor buknek meg, a városnak ez esetben is át kellene vállalnia a rossz, értékben erősen csökkenő befektetéseket majdnem egész értékben s ezenkívül egy tönkrement fürdő-vállalatot kellene átvennie.

Mindkét eset a város anyagi helyzetét tekintve, végzetes lehetne a város közönségére nézve.

Ezek mind oly dolgok, amelyek a szerződés tarthatatlanságát erősen igazolják, nem

is szólva azokról az apróbb részletekről, a melyek a pereskedést ugyszólván állandósítanák, a várost károsodásnak tennék ki.

Ilyen részletkérdés az is, hogy a cég forrásvizének mennyiség és minőség szerint megtörténhető változásából eredhető vitás kérdéseknek precizizálásába belemenni nem akar és ez esetre a kárt legalább fele részben a városra akarná hárítani.

A cég a bukásból a maga aránytalanul kis vagyona révén szabadulhat, városunk azonban a kötelezettségek elől még áldozatok árán sem menekülhet, ezért a szerződés egyenesen öngyilkosságot jelenthet városunkra, ha kedvezőtlen esélyek következnek be. Ez nem bizalmi kérdés, hanem olyan, amelyet a legpesszi mistikusabb alapon kell elbírálni.

A szerződést elfogadni nem lehet, nem szabad.

Az eladás.

A közgyűlés azt elfogadni nem is fogja. Kitünő forrásból arról értesültünk, hogy a főispán a szerződés elfogadása mellett foglal állást és annak érdekében a 21-ére kitűzött rendkívüli közgyűlésen is meg fog jelenni. Ez a bizottságot a helyes útról ne térítse el.

A polgármester véleményét kell magukévé tenni a bizottsági tagoknak, nem azért, mert a vélemény a polgármesteré és azért sem, mert erősen »ugy van«-oztak annak kifejtésekor a közgyűlésen, hanem azért, mert az a vélemény jó. A polgármesterről feltételezzük, hogy helyes véleményét a főispán kedvéért feláldozni nem fogja. Kérjük, ne feledje el, hogy a város érdekeit kell képviselnie s ha ezt képviseli, bizton számíthat a közönség hatékony támogatására még akkor is, ha a főispán előtt kegyvesztett lesz, sőt ez esetben még inkább. *Kérve kérjük, óvakodjék a paktumoktól.*

Ugy látszik a bizottsági tagokat fel kell világosítanunk arról, hogy a polgármester álláspontja nemcsak helyes, hanem erősen radikális is s hogy tulajdonképpen a polgármesterrel és önmagukkal jöttek ellentétbe akkor, amikor a polgármester állásfoglalását erősen helyeselték, azután pedig a radikálizmusból gunyt üttek és a legnagyobb következetlenséggel Heincz Húgó halasztási indítványa mellett szavaztak.

A törvény rendelkezése szerint az olyan közgyűléseket, a melyek ingatlan eladást tárgyalnak, 30 nap közbevetésével kell meghirdetni s a határozat csak az összes bizottsági tagok általános szótöbbségével hozható meg, ha a közgyűlésen annyian nem jelennek meg, 30 napra újabb közgyűlést kell összehívni s ha ezen sincs meg a többség, akkor 15 napra megint újabb közgyűlés hirdető, csak ezen határozhatnak a jelenlevők számra való tekintet nélkül. A hozott határozat 30 nap alatt megfelelőbbé és csak akkor lehet végrehajtani, ha jogerőre emelkedett.

A halasztási indítvány elfogadásával lehetlenné tették a helyeselt véleménynek ez évben való keresztül vitelét, mert a legközelebbi rendkívüli közgyűlésen az eladásnak csak elvben való kimondása és az árverési feltételek megcsinálására való utasítás megadása lehetséges, a februári közgyűlés az eladást azért nem határozhatja el, mert 30 nap nem esik közbe, nyilvánvaló tehát, hogy ebben az ügyben az árverési feltételek bemutatása és jóváhagyása után csak a márciusi rendes közgyűlésen lehet határozatot hozni s ha megesik, hogy 37 bizottsági tag a tisztviselőkkel együtt nem lesz jelen, akkor csak áprilisban vagy májusban lehet a határozatot

neghozni s az csak áprilisban esetleg május vagy júniusban válik végrehajthatóvá.

Ez megint annyit jelent, hogy 1907. évben újból csak házilag kell kezelni a fürdőt, ami a polgármester véleménye szerint is a városra nagyon hátrányos és kárhozatos.

Vegyék tudomásul a bizottsági tagok, hogy leadott halasztó szavazatukkal lehetlenné tették ez évre a házi kezelés megakadályozását, tehát valósággal a megéljenített polgármester ellen foglaltak állást, a maguk »ugy van«-jait fosztották meg a komolyságtól; vegyék tudomásul, hogy ez alkalommal a Winter cég irányította a bizottságot azzal, hogy Heincz Húgónál, aki mereven foglalt állást a szerződés ellen s véleményét most sem változtatta meg, halasztást eszközölt ki a közgyűlés előtti nap reggelén.

Egyben felvilágosításként közölhetjük azt is, hogy a szakbizottsági tárgyalások ez ügyben igenis befejezést nyertek hétfőn este 9 órakor, amikor a szerződés utolsó szakasza is meg lett vitatva, az igazság pedig az, hogy a bizottság el nem fáradt tagjai és a cég képviselője között megegyezés nem jött létre egynehány pontra, mert a cég nem tágitott.

Tiltakozunk az ellen, hogy a megegyezés forszírozása kedvéért újabb bizottsági tárgyalások tartassanak. *Nekünk a szerződés nem kell semmi esetre sem.*

Nagyon sajnáljuk, hogy ez évben a fürdőt még házilag kell kezelni a halasztó indítvány elfogadása miatt.

Az eladás jó oldalait a polgármester már kiemelte, aki érdeklődik és ceruzát vesz kezébe, könnyen megállapíthatja számszerűleg is, hogy az eladás még akkor is előnyösebb a kínált bérszerződésnél, ha a fürdő fele áron lesz eladva az árverésen és a vételár akár a terhes kölcsönszerződések teljesítésére, akár a vasuti tervek megvalósítására lesz fordítva, ami a legajánlatosabb, mert ennek hasznos eredményei kétségbevonhatatlanok.

A bizottságtól a közönség méltán várhatja a bölcs meggondolást.

KIS KOMÉDIÁK.

Szemle.

(Álommkép egy felvonásban.)

Tudják hol vagyunk?

Az illuziók országában. Ahol mindenki legszebb. Ahol érzelmek ébrednek vagy alusznak. Az ébrenlétnek álmokkal dús éjszakájában, a boldogság magnetikus mezején.

Sok kis szív megtelik itt édes tartalommal, a fiatal kopaszok pedig a blazirt ficsúrok realizmusával mosolyognak fölöttük, hogy még tudnak hinni a virágok hitével, — hisznek az élet éltető boldogságában. Az ő boldogságukat szent Dávid már lekottázta, némelyikét már el is hegedülte . . .

Meg mondón hát hol vagyunk.

A szó mucsai értelmében nagy tapintattal megrendezett vegyes tartalmu estén vagyunk.

Az ember attól a sok babaarettől, attól a mosolygó tündérseregtől elkapja a kacagást, . . . mosolyog, vigyorog, — nem tudja mit nevet, — de jól esik így gondolat nélkül mulatni; — így vidám az élet, — így komédia ez a komoly egyetlen nagy birtokunk.

Aki ide be akar jutni, az először gázoljon át a feledés haván. A sároskezű rossz angyalokat, kik nagy garmadában szórták az útbá a piszkos havat, nem tudta elhessegetni sem az éber rendezőség, sem a polgármesteri tekintély, sem a csárda borezermester gazdája . . .

Aki átesett a gázlón, az földi bajait feledve rohant a nagy szálába, hol kellő cügről már gondoskodva volt.

Az összegyűlt vendégség föltűnő hangon kiáltozott: csárdást, csárdást! — frisset, ropogósat, gyorsat! — hol a cigány? Laci, Laci! . . .

A terem tompán visszhangzik. Nincs válasz. Sokan előveszik a mikroszkópot, keresik a vajdát; mások a vajdát nem bánják, csak a lányukat sajnálják — és így tovább, — a fő az, hogy a rendezőség volt olyan figyelmetlen, hogy beköszöntőül nem rendelt csárdást, mely közben a cipőkről a havas sarat le lehetett volna toporzékolni. Legalább így segített volna a szép selyem topánkákon.

Helyette kaptak ügyes, szép játékot, drága berendezéssel és szép szőnyegekkel, — de mit ér mindez, mikor a vér pezseg, — a láb fázik.

Ebugatta szép játékja, — ki azokkal a selyem fotelokkal! S kölesöndij fejében olyan figyelmesen lerendezték a szinpadról szégyenyeket, hogy csak úgy recsegett a lábuk.

Mikor pedig Thália úrhölgynek kéken dudorodó esintalan idomait felgöngyölték a magasba, belépett az izgatag Terpsichore. A dádek elkezdtek serecinteni a szőnyegek (kölesöndij), — közben közben muzsikáltak is. Csábos ütemmel szólt a nóta. Előjöttek a lomtárból az ujdonságok. Bégetett a bocí (bocí a tarka). Valceroztak a kis Fischerin tempójára, — sőt már a kis csolnak is lengedezett a Dumán, míg a szivekben a szerelem ébredezett — valcer tempóra.

Az öregebb gárdedámok könyeztek a sarkokban: első szerelmük szelleme jelent meg előttük egykorú szimfónikus milióban . . .

Egyyel vigablak lettek édes emlékeik siramai, mikor a fiatal-asszonyokkonkbeli traaatratratraaaatratratraaaatratratratratratratraaaatratratraaaatratratratratratra! — quadrille zuhanyos zenéje lépett be kopott köntösében táncos leányaik társaságába.

Ettől fogva aztán mindig vidámbbak s vidámbbak lettek és ha virradatra el nem álmosodnak biz' ugye jó kedvük támad.

Szóval a siker — erkölesi. A rendezőség büszke lehetne. Ami nem volt ügyetlen, az pompás lehetett — volna. Csak egyet nem értünk. Miért nem fehér szegfűt tűztek ki a rendezők — ha már eszerint viselkedtek?

Nem mindig van helyén, ami anti . . .

Dioskur.

HIREK.

— Rendkívüli városi közgyűlés. Selmecebánya városi hatósága f. hó 18-án tartott közgyűlésén f. hó 21-ére rendkívüli közgyűlés tartását határozta el. A közgyűlés Vihnye fürdő bérszerződésének az ügyét és az erdőzeti főiskola elvitele iránt beadott memorandumra készített választ fogja tárgyalni.

— Az Erdősi emléktáblára eddig részben lapunk útján, részben a bizottság pénztárosához a következő adományok érkeztek: Sümegh János 1 kor.; Bencze Pál gimn. II. oszt. tan. 1 kor.; Wagner László dr. 10 kor.; Herrmann Emil 5 kor.; Barok Ferenc 1 kor.; Holics Endre dr. 1 kor.; Alliquander Ödön 1 kor.; Ribiánszky Kálmán dr. 1 kor.; Egy pirossipkás 48-as honvéd leánya névtelenül 2 kor.; Tuka Antal főtanió 2 kor.; Bachraty József 1 kor.; Bencze Gergely 1 kor.; Tomesányi Árpád 1 kor.; Makónyi Pál 1 kor.; Tóth Imre dr. 3 kor.; Összesen 32 korona. Adományokat mi is elfogadunk s azokat rendeltetési helyére juttatjuk.

— Tűz Szent-Antalban. F. hó 12-én d. u. 5 óra tájban kigyulladt az antali postahivatal teteje. Az antali tűzoltóság azonnal a helyszínén termett; kis időre megérkezett a kohói tűzoltóság is és derekas munkával sikerült a postát a leégtől megmenteniök. A selmecei tűzoltóság is segélyükre sietett az antaliaknak és dacára a nagy távolságnak, még nekik is akadt munkájuk az oltásnál. A tüzet az istállóban felejtett szabadlángu méces okozta.

— Öngyilkosság. F. hó 13-án, vasárnap délelőtt Gresz János zólyomi illetőségű esztergályossegéd öngyilkosságot követett el. A szerenésetlen fiatalember fejének irányította a revorvert s biztosan talált. Rövid kínlás után meg is halt. Tettét volt jegyesének a lakásán követte el afölött való bánatában, hogy hűtellen szerelmese visszaküldötte neki a jeggyűrűt. Hozzá tartozóit sügönyileg értesítették.

— Letartóztatás. F. hó 13-án délben letartóztatta a rendőrség Gutfreund Mórt, a csendőrség letartóztató távirata alapján. Gutfreund épen az ebédhez készült, de rendőrségünk által megzavartatott. A jeles férfiú lopással van gyanúsítva.

— Tolvaj segéd. Karlits Ignác eszéki születésű 22 éves üvegessegéd meglopta gazdláját Dukász üvegkereskedőt. Egy véletlen találkozás a mosónővel derítette fel az üvegessegéd mellék keresetét. A mosónő ugyanis tudott a derék ifjú üzelméről s korona ellenérték fejében hallgatást ígért. Karlits azonban fukar volt s így jutott a dolog a rendőrségre, ahol beismerte a nagyreményű ifju, hogy lopott és a lopott tárgyakat G. N. eszéki cégnek küldte.

— Haladás című mult heti hírünkre Stanga Béla úr nyilatkozatot küldött be hozzánk, melyszerint tévedésnek kéri tulajdonítani azon tényt, hogy a Stanga Adolf és fia cég német nyelven írt üdvözlőket is küldött szét helyben. Szerinte a tévedés úgy történhetett, hogy a helyben szétküldendő magyar üdvözlő kártyák közé a külföldre küldendő német nyelvűek akaratlánul közékeverődtek s megesett a baj. Szíves elmézését kéri azoktól, kik ilyen üdvözlőt kaptak.

IFJUSÁG.

A főiskolai kör. F. hó 18-án pénteken este 8 órakor közgyűlést tart, amelyen Isrák elnök betegsége miatt Letső dr. al-elnök fog elnökölni.

Corda Fratres. A Corda Fratres nemzetközi diákszövetség központi bizottsága nevében Sembery István dr. elnök és Hindy Zoltán főtítká az új év alkalmából a szövetségben képviselt államok fejei előtt táviratilag fejezte ki a szövetség hódolatát. Ezen táviratokra eddig a belga és olasz királytól a következő válaszok érkeztek:

A királyt mélyen érintette a nemzetközi egyetemi szövetség központi bizottsága által az újév alkalmával kifejezett szerencselátványt s engem bizott meg, hogy önt megkérjem őszinte köszönetének és viszonzólag jobb kívánatainak a központi bizottság tagjaival való közlésére.

A király titkára
Carton de Wiart.

A király, felséges uralkodóm, mélyen megvan hatva a szíves megemlékezéstől, melynek önök voltak tolmácsai és úgy önöknek, mint társaiknak legőszintébb köszönetét és az új évre jókívánatait küldi.

A királyi ház minisztere
Ponzio Vaglia.

A központi bizottság ezenkívül táviratilag üdvözölte Aristide Briand francia, Rava olasz és Apponyi Albert gróf magyar kultuszminisztert is, a melyre úgy a francia, mint az olasz miniszter szintén táviratilag, őszinte köszönetét és viszonzólag jókívánatait fejezte ki.

FARSANG.

Dunáninneri estély. Minden szezon minden bálja vetekedik az elsőségért. A parkettek tündéreinek és hőseinek nagy dicsőséget jelent egy pompásan sikerült bál, melynek híre messze fússon és sőt ideig megemlegesse, aki ott volt. A régi jobb kedvű világban könnyebb volt ilyen bálakat csinálni. Ma már nehezebb, mint ként a véletlenségből elsőnek került Dunáninneri estély is bizonyította. Nagyon modern világot élünk, nehezebben támad a vigáság, a táncos ifjuság és megkívánjuk már, hogy legyen valami finom lelkes mulatságnak. S ez volt a hibája az estélynek. Hiányzott valami, amit mindenki érzett, s ami hiányt ebbe a zóba foglaltunk — rendezés. Szomorúan konstatáljuk, de így volt. Három pontból álló műsor előzte meg a táncot. Az első, Petőfi a Hortobágyon c. melodráma volt, amelyet Múhos István úr zavaló z'p hangsúlyozással. A második pont Mendelssohn: Capriccio brilliant op. 22. II. mollja volt. Előadta Ferenc Ágost dr. gyönyörű technikával, öntudatos felfogással, művésziesen egy kopogó rossz zongorán. Ezt követte: A nyolcadik pont című egy felvonásos vígjáték. Csodálatosan rosszul választották meg ezt a darabot a rendezők. Mintha egyenesen azt akarták volna, miként trónták meg szerető úrhölgyek és urak minden igyekezetét.

Pedig Platzer Gizi és Clement Erna urleányok pompás dilettáns művésznők, hiszen láttuk és hallottuk őket már több ízben. Egyeztek most is minden kvalitásukat érvényesíteni, de bizony a hálátlan szerepek csak hálátlanok maradnak, ha még oly jó kezekbe vannak is letéve, mint a Platzer és Clement urleányok kezeibe. Ugyanezt mondhatjuk Puskás és Szedlacsek urakról is szerepeikről.

Tánc következett ezután s a csárdás hangjai mellett hajnalig mulatott a fiatalság. Szünóra alatt tragikus történetet meséltek el, egy nemrég Amerikába kivándorolt akadémikusról. Az ifjú fényes reményei a szabad földön füstbe mentek. Az éhhalál fenyegette. Ekkor az öngyilkosság gondolata fogamzott meg agyában. „Inkább a vízbe-fülés, mint az éhhalál!” Amint a hid karfájára akart felhágni, hogy belevesse magát a mélybe, füttyszó ütötte meg fülét. Ismerős hangok, egy francia négyes hangjai. A már halni készülő ifjú hirtelen hátrafordult, örömsikoltással odaszaladt a füttülő úriemberhez s elhaló hangon zokogta: Uram, Ön az én megmentőm, Ön selmeci, én is az vagyok. Ön ad nekem kölcsön egy pár dollárt, hogy éhen ne haljak. — Igen. De honnan tudja, hogy selmeci vagyok? — A nótából, amit füttöl. — Hogy-hogy? — Azért, mert ezt a nótát egyedül sághi Balogh Laci hegedüli még a bálokon széles Magyarországon. — Hogyan, én már 15 éve hogy elkertültem Selmeccről, felelt az akaratlan életmentő s Laci még mindig ezt játssza?

Az estélyen szép számú közönség vett részt. A jelenvolt úrasszonyok és úrleányok névsorát térszűke miatt jövő számunkban közöljük. Feljegyezzük még, hogy a tapintatos rendezőség a hölgyek egynémelyikének táncrenddel is kedveskedett.

Álarcos bál. Az ötletekben kifogyhatatlan selmeci urasszonyok érdekes gondolata volt az álarcos bál, amelynek tarka-barka, vonzó képe szombaton táru fel a Vigadó termeiben. Ez a minden ízében nagyszerű bál valóban sokszoros érdeket szolgál. A kedves mulatságon kívül a jótékonyság nagyszerű célját, ami a selmeci bálrendező asszonyoknak mindig első gondolata.

Az előjelekből következtetve a bál az ideiglenes legsikerültebb mulatsága lesz. Egyik meglepetés a másikat fogja követni a bálon, egy, hogy akik részt vesznek azon, a legkellemesebb emléket fogják magukkal vinni. Amint értesülünk nemcsak Selmeccé, hanem a vidéki társadalom színéjére is készül megjelenni az ötletességben gazdag mulatságon, melynek sikere érdekében kipróbált rendezőgárda buzgólkodik, lelkesít, agitál.

A férfi rendezőbizottság tagjai felkéretnek, hogy már este 7 órakor jelenjenek meg részint a jelvények átvétele, részint a szükséges rendezési teendők ellátása végett.

Postás bál. A selmeccényai m. kir. postatávir dai altisztek és szolgák kara boksáni Tölgyessy Gyula posta- és távir da főnök úr védnöksége alatt saját betegsegélyző egylete javára f. évi február hó 3-án a városi Vigadó termeiben zártkörű táncmulatságot rendez. Belépti díj: Személyjegy 2 kor. Családjegy három személyre 4 kor. Karzatijegy 2 kor. Kezdeté este 8 órakor. Jegyeket a rendezőségénél és este a pénztárnál lehet előre váltani. Akik meghívót nem kaptak és arra igényt tartanak, sziveskedjenek a rendezőséghez fordulni.

Szerkesztői üzenetek.

Kéziratokat nem adunk vissza, névtelen levelekre nem válaszolunk.

Sz F. Selmeccénya. Teljesen a mi intencióink szerint méltóztatott írni. Ami késik, el nem marad. Megfogjuk még pengetni a figyelmünkbe ajánlt hírt alaposan, csak az alkalmat várjuk. Üdvözlét!

Pont. Selmeccénya. Az aktualitás mást kívánt. A jövőhét inkább kedvez a nagy tragikomédiának.

Bogáncs. Selmeccénya. Furcsa guszta volt keresztapájának. — Kettőt kiválasztottunk. A többi nehéz, masszív faragvány. Inkább gondolkodik bennük mint érez s talán ezért vannak lyrai lendület s könnyed kifejezés nélkül.

Barna kis lány. Az illető várja szép levélpapírját. honnan veszi őket? A szöke asszonyt ne tagadja meg olyan Határozottan.

Levelezőlap írója. Rébuszok megfejtéséhez nem értünk, vele nem is foglalkozunk. Külömben is a kártya névtelen lévén, az ilyenek sorsában osztozik. Jel-szavunk: világosan és nyíltan!

H-y. Bocsanat a kérésért. Csak a jövő számban jön.

Felkérjük a Selmeccénya vidékén lévő községek igen tisztelt jegyzőit, hogy legyenek kegyesek lapunkat figyelmükre méltatni s velünk a hatóságuk területén észlelt érdekesebb eseményeket közölni.

G r o h m a n n
Gyula könyv és papirkereskedésében. Legalkalmasabb ajándéktárgyak mindenkinek.

APRÓ HIRDETÉSEK.

I. negyedben 16 számú ház jutányos áron eladó. Bővebb felvilágosítás özv. Gyurkovitsnénál.

Aki tartós anyagból házilag készült **gyermek-, leány- vagy női fehérneműt** beszerezni óhajt, forduljon hozzám, mert **saját fehérnemű varrodámban** minden e szakmába vágó cikkeket a leggondosabban készülnék.

Sümegh János.

Lakásokat, butorozott szobákat a legbiztosabb eredménnyel közvetít a »Selmeci Újság« apróhirdetés rovata.

Ajánlatokhoz, melyek valamely jelleg alatt küldetnek a kiadóhivatalba, ne tessék eredeti okiratokat mellékelni, mert értük semmiféle felelősséget nem vállalhatunk. Azokat az ajánlatokat, és leveleket, melyeket az apróhirdetés megjelenésétől számított 4 hét alatt címzettjük el nem visz, a kiadóhivatal megsemmisíti

Figyelemre méltó! fehérnemű varrodámban készült férfi ingek, lábravalók és turistáingek a legtartósabbak! Sümegh János.

MINDENNEMŰ

Fehérnemű és kelengye varrását elvállalja.

HELYBEN és VIDÉKRE.
PEKAROVITS GYULÁNÉ

Selmeccénya, Erzsébet-utca 77. szám.

Urbánek József cipész.

Elvállal e szakmába vágó minden munkát, úgymint: **férfi-, női- és gyermekcipőket, uri- és vadász-csizmákat, a legújabb divat szerint. Javítások gyorsan és pontosan eszközöltetnek.**

Selmeccényán, városház épület.

hirdetéseket

jutányos áron elfogad lapunk kiadóhivatala.

A legszebb és legkedvesebb ajándék egy

kitűnő gramofon.

Grohmann Gyula könyvkereskedésében Selmeccényán.